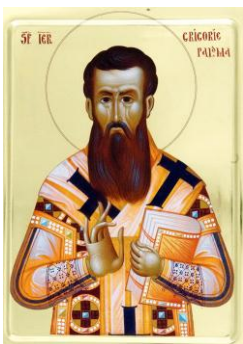

DUMINICA A DOUA DIN POSTUL MARE

Sfânta Biserică se roagă nu numai pentru cei prezenți la slujbă, ci și pentru cei suferinzi, pentru cei robiți, pentru călători, întemnițați, pentru toți care au nevoie de ajutor, pentru sănătatea și mântuirea tuturor oamenilor și pentru pacea a toată lumea. Există o legătură între păcat și boală, însă nu toate bolile sunt urmare a păcatului. Sunt și boli despre care Sfântul Ioan Gură de Aur spune că sunt îngăduite de Dumnezeu pentru a evidenția răbdarea, credința și smerenia oamenilor, cum a fost cazul dreptului Iov. Sfânta Evanghelie ne cheamă să ne îngrijim întâi de iertarea păcatelor și de vindecarea sufletului de păcate, căci ele reprezintă rănile sufletului. Pe lângă mărturisirea păcatelor prin spovedanie, trebuie să săvârșim și fapte de milostenie, să-i ajutăm pe cei bolnavi și să ne rugăm pentru toți oamenii. Sfânta Biserică a păstrat prin slujbe, prin cărțile de cult, prin Sfânta Liturghie, prin predică și prin cântarea în comun, unitatea de credință și de simțire, unitatea limbii, a culturii religioase vechi și a întregii Tradiții milenare. Putem considera toate acestea, minuni și roade ale credinței și rugăciunii celor mulți. În cadrul Sfintei Liturghii, Biserica face rugăciuni și scoate părțile (miride) pentru cei adormiți, iar prin puterea jertfei lui Hristos izbăvește din iad sufletele celor adormiți. Numai Dumnezeu știe câte suflete sunt izbăvite prin rugăciunea liturgică și prin parastase ca rod al harului preoției și al rugăciunii comune. Biserica a pus în practică, încă de la început, Evanghelia iubirii milostive a lui Hristos pentru bolnavi și suferinzi. Duminica a doua din postul Mare este închinată Sfântului Grigorie. El a trăit între anii 1296-1359 și s-a nevoit ca monah la Muntele Athos, în părțile în care se află acum Schitul românesc Prodromul, iar mai apoi a ajuns Arhiepiscop al Tesalonicului. Sfântul Grigorie s-a născut la Constantinopol în anul 1296. A slujit 12 ani și jumătate ca arhiepiscop și a trecut la Domnul la sărbătoarea

Sfântului Ioan Gură de Aur, 13 noiembrie 1359. Teologia Sfântului Grigorie Palama este bazată pe Sfânta Scriptură, pe scrierile și experiența Sfinților Bisericii și este apărută de noul curent isihast din secolul al XIV-lea. El este pomenit în chip deosebit ca „*fiu al dumnezeieștii și neînseratei lumini*”, adică teolog al luminii dumnezeiești neapuse, necreate și veșnice. Mai este numit „*trâmbiță a teologiei*”, „*stâlpul Bisericii cel nemișcat*”, „*sfeșnicul luminii*”, „*vestitorul dumnezeieștii lumini*” și „*apărătorul adevăratei evlavii*”. Prin pomenirea lui, ne îndreptăm spre primirea luminii Învierii lui Hristos, pentru că acum este timp pentru luminarea sufletului prin post, prin rugăciune, prin spovedanie și împărtășire, prin tot ce ne luminează sufletul și mintea, hrănind viața noastră cu lumina harului Preasfintei Treimi, ca pregătire pentru Sfintele Paști.

BUNA VESTIRE

Astăzi răsună glas de bucurie în tot pământul. Astăzi, Arhanghelul Gavriil îi vestește Fecioarei Maria că va lua în pântec și va naște în lume pe Fiul lui Dumnezeu, mântuirea întregului neam omenesc. Ziua de astăzi este mai sfântă și mai veselitoare decât toate zilele veacurilor, căci aduce bucurie și vestește mântuirea în toată lumea. Astăzi Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer spre pământ și a auzit suspinele strămoșilor noștri și plângerea tuturor celor ce se chinuiau în iad de la începutul lumii. Atât de adâncă este taina Bunei Vestiri, încât nici mințile serafimilor și ale heruvimilor nu o pot pătrunde. Biserica lui Hristos vorbește despre „*Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută*”. Înțelegând ce fel de chemare are ea de la Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria a primit cuvintele îngerului și hotărând din toată inima să asculte porunca trimisă ei prin Gavriil, cu mare smerenie a zis: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău*”. În clipa aceea, când Fecioara a acceptat porunca, S-a și zămislit Iisus Hristos în preacuratul ei pântec. Odată cu acesta, s-a început și plinirea planului lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc și al descoperirii tainei celei din veac ascunse și de îngeri neștiute. Biserica îi cântă Fecioarei Maria „*Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii...*”. Această cântare este sfântă, deoarece Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria covârșește pe toate cetele îngerești cu vrednicia, cu cinstea și cu toate darurile duhovnicești cu care a împodobit-o Duhul Sfânt. Aceasta o adevărește și Sfântul Ioan Damaschin, în una din cele mai alese și multe laude pe care le-a alcătuit în cinstea Maicii Domnului, zicând: „*Înfrumusețatu-te-ai mai mult decât toată cuviința îngerilor, ceea ce ai născut pe Făcătorul lor*”. Dar care din darurile Preasfintei Fecioare Maria a atras cel mai mult asupra ei harul Duhului Sfânt și îndurarea lui Dumnezeu? Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile Preasfântului Duh. Însă cel mai mare dar care a învrednicit-o să fie Născătoare de Dumnezeu și i-a adus negrăită cinste și slavă a fost, nu fecioria, ci darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte nu i-ar fi fost de folos. Smerenia a fost adevărata pricină de slavă și de cinste a Preacuratei Fecioare, mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, „*a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale*” (Luca 1, 48) și a ridicat-o la atâtă slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toți sfinții și de oștile cerești, iar pe pământ, „*fericită de toate neamurile*”. Smerenia a fost cea dintâi pricină și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Să avem smerenie și dragoste către toți oamenii, știind că fără smerenie, fără iubire și credință dreaptă, nimeni nu se poate mântui. Am căzut din Rai prin mândrie. Să ne urcăm din nou la Dumnezeu prin smerenie, urmând modelul Fecioarei Maria.

Rugăciune și credință

Rugăciunea este convorbirea sufletească a omului cu Dumnezeu. Înaintea Bunului Dumnezeu, rugăciunea este o taină, ea este maică și împărăteasă peste toate faptele bune. Modul nostru de a comunica cu Dumnezeu este rugăciunea. De aceea, dacă vrem să vorbim cu Dumnezeu, rugăciunea trebuie să fie o stare permanentă a minții și a inimii noastre. Rugăciunea neîncetată și mulțumirea față de Dumnezeu pentru toate câte ni se dăruiesc, fac parte din firescul vieții. Dacă omul nu mulțumește lui Dumnezeu pentru fiecare lucru, nu poate nici să se roage, nici să trăiască viața duhovnicească. Rugăciunea este ridicarea minții și a voinței noastre către Dumnezeu. În timpul rugăciunii ne închinăm, însemnându-ne cu semnul sfintei cruci, făcând metanii, stăm în genunchi, spre a spori evlavia noastră lăuntrică. Mai ales în timpul postului trebuie intensificată rugăciunea, deoarece postirea noastră este incompletă fără rugăciune. Cea mai sigură și cea mai potrivită cale în urcușul spre desăvârșire al creștinului este rugăciunea, deoarece este maică a virtuților.

Postul și rugăciunea sunt armele cu care creștinul luptă pentru dobândirea libertății duhovnicești. Postul Mare este vremea rugăciunii și a pocăinței. Prin rugăciune, omul se pregătește pentru întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfintele Taine și tot prin rugăciune o și întreține, printr-o stare de smerenie și de pocăință. Aceasta, pentru că prin înseși cuvintele rugăciunii, cerem mila lui Dumnezeu și iertarea păcatelor și ne recunoaștem starea de păcătoșenie. După mărturisirile Sfinților Părinți, rugăciunea bineplăcută înaintea lui Dumnezeu este cea împlinită de creștin cu toată ființa sa. Pentru aceasta este nevoie ca el să aibă minte, inimă și credință puternică, ca să-L preamărească, să-i mulțumească și să-i ceară tot ceea ce El consideră că-i este de folos. Și acestea pentru că rugăciunea este convorbirea omului cu Dumnezeu și cea mai sigură cale de desăvârșire a oricărui creștin. Rugăciunea trebuie să fie scurtă, simplă și constantă. Ea poate fi și o atitudine lăuntrică, o îndreptare a sufletului către Dumnezeu în deplină tăcere. Rugăciunea stă în a-ți împreuna cugetul cu evlavie, cu străpungerea inimii, cu mărturisirea păcatelor și cu suspine nevăzute și cu o dispoziție nepătimașă câștigată prin deprindere și care răpește mintea prin dragoste desăvârșită spre înălțimea spirituală. Ea este, prin excelență, un act de credință în Dumnezeu. Mai ales acum, în timpul postului, ne gândim și practicăm cu mai multă intensitate rugăciunea, pentru că fără ea postirea noastră este lipsită de conținut. Miezul postirii noastre este rugăciunea, care ne aduce la comuniunea cu Dumnezeu și astfel postul și rugăciunea ne fac să trăim bucuria duhovnicească a Raiului. Omul care a gustat bucuria lăuntrică a rugăciunii va dori să fie neîncetat împreună cu Domnul, ca să poată sta de vorbă cu El. Să ne rugăm și noi în timpul postului: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămăia înaintea Ta...” (Psalm 140, 2).

† Perioada de post este potrivită pentru analiză personală și vindecare. Să încercăm să fim prieteni buni cu cei de lângă noi! Să punem, în loc de frică, responsabilitate și curaj, în loc de ură, speranță și iubire, în loc de tristețe, liniște și nădejde în Dumnezeu și în oameni. Postul și rugăciunea ne vor da aripi pentru a ne ridica din păcat și din boală.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marti 22 martie	14:00	Spovedanie
Miercuri 23 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
Joi 24 martie	14:00	Spovedanie
Vineri 25 martie	07:00-11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 26 martie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
Duminică 27 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Omul este un paznic

Un om bătrân și gârbov a fost întrebat de un vecin: „Ce ai făcut în viață, moșule, de ești așa de epuizat?”. „Am avut un serviciu greu, taică... Am fost paznic. Am păzit: 2 iepuri, 2 vulturi, 2 șoimi, un șarpe, am curățit o fântână, am îngrijit un bolnav”. „Ce sunt acestea, moșule?”. „Iepurii: sunt cele 2 picioare ale noastre. Să le păzesc de la căi strâmbe. Vulturii: sunt mâinile, să le păzim de lucruri necuviincioase. Șoimii: sunt ochii, care sunt ferestrele sufletului. Trebuie să-i păzim de la ispită. Șarpele: este limba, să nu vorbim vorbe murdare. Fântâna: este inima. S-o păstrăm curată și să nu lăsăm să intre în ea orice. Bolnavul, este sufletul nostru, pe care trebuie să-l îngrijim și să-l predăm lui Dumnezeu”.

Cioara vopsită

Era odată o cioară. Ce s-a gândit ea într-o zi: „Ce-ar fi să mă vopsesc eu albă, să nu mai fiu ca celelalte surori ale mele, și să fiu și eu ca un porumbel”. Zis și făcut. S-a vopsit albă și repede a zburat în stolul de porumbei. Dar porumbii au cunoscut-o imediat că este cioară, și au fugit de ea. Mâhnită cioara, că porumbii n-au primit-o între ei, s-a întors înapoi la surorile ei ciorile. Dar altă întristare a venit peste cioară, atunci când a văzut că nici surorile ei, ciorile, nu o mai primesc. Ea era albă și ciorile negre se făceau de râs. Văzându-se cioara alungată de colo și până colo, i-a părut rău că s-a vopsit, „păcălindu-și” originea. Așa este și cu omul viclean, care nu este ceea ce pretinde a fi. Și necunoscându-și măsura, omul cade în grandomanie

Să nu batjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl batjocureau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de râs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!”. „Pentru că, răspuse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. A trecut peste un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât. Amin.